"मीठे बच्चे– यी आँखाले जे जति देख्छौ त्यसलाई भुल, सबै शरीरधारीहरूलाई भुलेर अशरीरी बाबालाई याद गर्ने अभ्यास गर।"

प्रश्नः– तिमी बच्चाहरूको मुख ज्ञानले मीठो हुन्छ, भक्तिले हुँदैन– किन?

उत्तरः– किनभने भक्तिमा भगवानलाई सर्वव्यापी भनिदिएका छन्। सर्वव्यापी भन्नाले बाबा र वर्साको कुरा समाप्त हुन्छ, त्यसैले त्यहाँ मुख मीठो हुन सक्दैन। अहिले तिमी बच्चाहरू प्यारले बाबा भन्छौ, त्यसैले वर्सा याद आउँछ, त्यसैले ज्ञानले मुख मीठो हुन्छ। दोस्रो कुरा– भक्तिमा खेलौना सँग खेल्दै आयौ, परिचय नै थिएन त्यसैले मुख मीठो कसरी हुन सकोस्?

गीतः– ओम् नमो शिवाए...

ओम् शान्ति। शिवाए नमः अथवा नमस्ते पनि भनिन्छ। नमस्ते सदैव आफूभन्दा ठूलोलाई गरिन्छ। मनुष्यहरूको बुद्धियोग पतित-पावन बाबा सँग छैन। पतितलाई पावन बनाउने एक हुनुहुन्छ। उहाँलाई भनिन्छ शिवाए नमः। यो पनि बुद्धिमा आउँछ– शिवबाबा त निराकार हुनुहुन्छ। यदि शंकरलाई नमः गरिन्थ्यो भने शंकर देवताए नमः भन्नुपर्थ्यो। शिवाए नमः त्यो अलग भयो, शंकर देवताए नमः अलग भयो। ब्रह्मा देवताए नमः भनिन्छ। ब्रह्मा त यहाँ छन्। जबसम्म सूक्ष्मवतनवासी बन्दैनन् तबसम्म उनलाई देवता भन्न मिल्दैन। यहाँ त छन् प्रजापिता। जबसम्म यी प्रजापिता मनुष्य तनमा छन् तबसम्म यिनलाई देवता भन्न मिल्दैन। देवता त सूक्ष्मवतन वासीहरूलाई वा जो नयाँ दुनियाँमा रहन्छन् उनीहरूलाई भनिन्छ। यसबाट सिद्ध हुन्छ– प्रजापिता भएका बेला उनलाई देवता भनिँदैन। तिमीलाई पनि अहिले ब्राह्मण भनिन्छ, तिमी दैवी बुद्धि अर्थात् देवता बन्नको लागि पुरुषार्थ गरिरहेका छौ। देवताहरूको त महिमा छ सर्वगुण सम्पन्न... ब्रह्मा, विष्णु, शंकरको यो महिमा होइन। मनुष्यहरूको महिमा र देवताहरूको महिमा अलग-अलग हुन्छ। राष्ट्रपति, राष्ट्रपति हुन्। उनको पार्ट आफ्नो, प्रधानमन्त्रीको आफ्नो हुन्छ। ड्रामामा पार्ट त अलग-अलग हुन्छ नि। त्यसैले जब शिवाए नमः भनिन्छ, यो महिमा शिवबाबाकै हो भन्ने बुझ्नु पर्छ। ब्रह्मा देवताए नमः, विष्णु देवताए नमः अलगै हो। शिवबाबालाई यस्तो भनिदैन। उहाँलाई परमपिता परमात्मा शिव भनिन्छ किनभने शिव र शालिग्राम छन्। शालिग्रामलाई साना-साना देखाइन्छ, उहाँलाई ठूलो। बाबाले सम्झाउनु भएको छ– कोही पनि सानो-ठूलो हुँदैन। उहाँलाई भनिन्छ– परमपिता परमात्मा, गड फादर। यस्तो किन भनिन्छ? आत्मा शालिग्रामले शिवलाई बाबा भन्छ। अवश्य पनि बाबाबाट वर्सा मिल्नु पर्छ किनभने उहाँ हुनुहुन्छ स्वर्गका रचयिता। अवश्य पनि आदि सनातन देवी-देवता धर्मको रचना परमपिता परमात्माले नै गर्नु भएको हुनु पर्छ। अरू कसैले गर्न सक्दैन। उहाँलाई सर्वव्यापी भन्नाले वर्सालाई नाम निशान हराउँछ। जसरी भनिन्छ– भगवान सर्वव्यापी हुनुहुन्छ, हाजिर हजुर हुनुहुन्छ। कसम पनि झूटो खान्छन्। ईश्वर बाबालाई साक्षी राखेर... भन्छन् बाबालाई चिनेका छैनन्।

तिमी बच्चाहरूलाई थाहा छ– अहिले ईश्वर सम्मुख हुनुहुन्छ, वास्तवमा उहाँ परम आत्मा हुनुहुन्छ। उहाँको महिमा सबैभन्दा अलग छ। एक त निराकार हुनुहुन्छ, उहाँको नाम शिव हो। उहाँको शरीरिक नाम कहिल्यै हुँदैन। बाँकी सबैको शरीरको नाम हुन्छ। प्रत्येक जन्ममा शरीरको नाम बदलिइरहन्छ। बाँकी

आत्मा आत्मा नै हो, मनुष्यको नाम बद्लिन्छ। भन्छन्– फलानोको पितृ अथवा श्राद्ध खुवाउँछन्। त्यतिखेर उसको याद आउँछ। अब उसको शरीर त जलिहाल्छ। बाँकी रहन्छ आत्मा, त्यसैले आत्मालाई खुवाउने पियाउने गर्छन्। आत्मालाई निर्लेप भन्न सकिंदैन। बाबा बसेर सम्झाउनुहुन्छ– जब कसैले शरीर छोड्छ भने शरीर त खत्तम भइहाल्छ, फेरि कसलाई खुवाउने? हुन त आत्मालाई खुवाउँछन् तर पनि शरीरमा मोह रहिरहन्छ। यहाँ बाबा भन्नुहुन्छ– कसैको शरीर सँग मोह नराख। एकदम नष्टोमोहा बन। सबै शरीरधारीहरूलाई बुद्धिबाट निकाल्नु छ। अब यी आँखाले जे देख्छौ त्यसलाई भुल्नु छ। बाबा भन्नुहुन्छ– केवल मलाई याद गर। मेरो त कुनै शरीर छैन, त्यसैले गाऱ्हो हुन्छ। विवाहको मगनीमा औंठी लगाइदिन्छन् नि। अब उहाँ त निराकार हुनुहुन्छ, उहाँको कुनै चित्र छैन। निराकार शिवबाबालाई याद गरून् भनेर औंठी लगाइदिइन्छ। यो नयाँ कुरा भयो नि। मनुष्य मरेपछि सम्झ ऊ खत्तम भयो। उसको पिण्ड कसलाई खुवाउँछन्। अवश्य पनि आत्मा आउँछ। संस्कार आत्माले लिएर जान्छ। यो नुनिलो छ, यो गुलियो छ, यो कसले भन्छ? आत्माले भन्छ– मेरो जिभ्रोलाई नमिठो लाग्यो, मेरो कान बहिरो छ, मेरो टाउको दुखेको छ। यसो भन्ने को हो? मनुष्यहरूले बिर्सेका छन्। बाबा सम्झाउनुहुन्छ– आत्माले नै दु:ख-सुख भोग्छ। अभोक्ता केवल बाबा हुनुहुन्छ। बाबाले नै बसेर आत्माको ज्ञान दिनुहुन्छ। बाँकी आत्मा सो परमात्मा भन्नु– यो सबैभन्दा ठूलो अज्ञान हो। सारा दुनियाँमा भन्छन्– परमात्मा सर्वव्यापी हुनुहुन्छ फेरि उहाँलाई याद गर्नाले के मिल्छ? भक्तहरू उहाँलाई याद गर्छन् तर उहाँबाट के मिल्छ, यो कसैले पनि जान्दैनन्। सर्वव्यापी भन्नाले प्राप्तिको कुरै आउँदैन। आसुरी मतमा चल्नाले मनुष्यहरू तल नै गिरिरहन्छन्। श्रीमत त एक बाबाको नै छ। आसुरी मत दिने रावण हो, जसको मतमा एक-अर्कालाई दु:ख दिइरहन्छन्। अब तिमी हौ एक-अर्कालाई सुख दिने ईश्वरीय सम्प्रदाय। बाबा सर्वका सुखदाता हुनुहुन्छ।

मनुष्यहरूले आफूलाई सर्वोदया लीडर भन्छन् तर सर्वको मालिक रचयिता त ईश्वरलाई नै भनिन्छ। सर्व अर्थात् सारा सृष्टि, सारा सृष्टिको सद्गति दाता कुनै मनुष्यलाई भन्न सकिदैन। त्यसैले मुख्य कुरा हो– पहिले सर्वव्यापीको ज्ञानलाई निकालिदिनु पर्छ। बाबालाई सबैले याद गर्छन्। भगवान् आएर हामीलाई केही दिए हुन्थ्यो भन्ने भक्तहरू चाहन्छन्। बाबाले अवश्य केही दिनु भएको छ। रचयिताले रच्दछ भने दिन्छन् पनि होला, हैन र? बाबाले स्वर्गको बादशाही दिनुहुन्छ। उहाँ बाबालाई भुल्नु छैन। यसमा नै मेहनत छ। अब तिमी बच्चाहरू त समझदार छौ। पहिले तिमी धेरै बेसमझ थियौ। बाबालाई सर्वव्यापी भन्नाले केही पनि मिल्दैन। बाबा पहिले-पहिले उहाँ परमपिता हुनुहुन्छ भनेर सिद्ध गरेर बताउनुहुन्छ। लौकिक पितालाई परम शब्द प्रयोग गरिदैन। परमपिता पर भन्दा पर परमधाममा रहनेवाला हुनुहुन्छ, उहाँ सुप्रीम हुनुहुन्छ। उहाँ नै मनुष्य सृष्टिका बीजरूप हुनुहुन्छ। बाबा बीज हुनुहुन्छ नि। स्त्रीलाई आफ्नो बनाएर फेरि रचना गर्छन्। शिवबाबा भन्नुहुन्छ– मै पनि यिनलाई एडप्ट गर्छु। त्यो हो कोख वंशावली र यो हो मुख वंशावली। यी ब्रह्मा मेरी स्त्री हुन्, तर चोला त पुरुषको छ। म यिनलाई एडप्ट गर्छु। यिनको मुखबाट तिमीलाई जन्म दिन्छु। शिवबाबाको बच्चाहरू त सबै हुन् तर शिवबाबाले ब्रह्माद्वारा नयाँ जन्म दिनु भएको छ। भन्दछौ– तिमी माता पिता.... उहाँ त निराकार हुनुहुन्छ। कसरी माता बन्न सक्नुहुन्छ। यो बुझ्न धेरै सूक्ष्म बुद्धि चाहिन्छ। बाबालाई रचयिता भनिन्छ भने उहाँले कसरी रचना गर्नुहुन्छ। जसलाई जगत अम्बा सरस्वती भनिन्छ उनी त ब्रह्माको छोरी मुख वंशावली भनेर बताइएको छ। अब माता उनीलाई भन्ने कि

यिनलाई? वास्तवमा यी साकार ब्रह्मा माता हुन्। तर पुरुष तनमा भएकाले माताहरूको रेखदेख यिनले कसरी गर्ने, त्यसैले फेरि जगत् अम्बा निमित्त बनेकी छन्। बाबा भन्नुहुन्छ– म यिनमा प्रवेश गरेर यिनलाई एडप्ट गर्छु। फेरि तिमीले भन्छौ– हामी ब्रह्माद्वारा ईश्वरका बच्चा बनेका छौं। ईश्वर हाम्रो हजुरबुवा हुनुहुन्छ। यी कुरा शास्त्रमा छैनन्। ती सबै भक्तिमार्गका खेलौना हुन्। खेलौनाले मानिसहरूको मुख मीठो हुँदैन। यहाँ त बाबाबाट वर्सा लिने आकर्षण छ। सर्वव्यापी भन्नाले कसैको पनि मुख मीठो हुँदैन। सारा दुनियाँमा नै यो सर्वव्यापीको ज्ञान छ। अहिले जो बच्चाहरू छन्, उनीहरूकै बुद्धिमा मेरो याद छ। त्यसैले उनीहरूले लेखेका छन्– म सर्वव्यापी छु। सबै मनुष्यहरूले मलाई याद गर्छन् तर मलाई चिनेका छैनन् त्यसैले अर्थमा कति फरक परेको छ। डोरीलाई सर्प बनाइदिएका छन्। अब बाबा भन्नुहुन्छ– मलाई याद गर, अरू कसैको होइन। यसको मतलब यो होइन– म सर्वव्यापी छु। तिमीलाई थाहा छ– हाम्रो आत्माले बाबालाई याद गर्छ। त्यसैले सर्वव्यापी अक्षरमा फरक आयो नि। यो ड्रामाको भावी हो फेरि पनि यस्तै हुन्छ। हुनु नै छ। यस ससमयमा जो काम भयो, जो शुट भयो त्यसलाई ड्रामा भनिन्छ। अनादि बनिबनाऊ ड्रामा हो, यसमा कुनै फरक पर्न सक्दैन। यी चित्र आदि सबै ड्रामा अनुसार बच्चाहरूद्वारा बनाइएका हुन्। यिनले स्वयं भन्छन्– म केही पनि जान्दैनथें। अब बाबाले दिव्य दृष्टि दिनु भएको छ। दिव्य दृष्टि दाता त बाबा नै हुनुहुन्छ नि। नयाँ-नयाँ चित्र बनाइ रहनुहुन्छ। एक चोटि बनायो फेरि त्यसमा कुनै प्वाइन्ट निस्कन्छ भने त्यसलाई सच्याउनु पर्ने हुन्छ। ब्रह्माको अगाडि प्रजापिता अक्षर अवश्य लेखिनु पर्छ। नत्र मानिसले बुझ्दैनन्। ब्रह्मा मुख वंशावली भन्छन् त्यसैले सन्तान भए नि। ब्रह्माका सन्तान त ब्राह्मण भए नि। तिमी बच्चाहरूलाई थाहा छ– प्राक्टिकलमा हामी ब्रह्माका सन्तान, शिवका बच्चा हौं। मुख्य कुरा हो बाबा र वर्साको, जसले मुख पनि मीठो होस्। बाबा स्वर्गका रचयिता हुनुहुन्छ भने अवश्य वर्सा मिल्नु पर्छ। कसैले लिदैन भने सम्झ हाम्रो दैवी धर्मको होइन। जो देवी-देवता पद पाउनेवाला छन् तिनीहरूले नै आएर बुझ्ने छन्। मुख्य कुरा छ पवित्रताको। पवित्र नरहेसम्म रक्षाबन्धन हुन सक्दैन। बाबा सँग प्रतिज्ञा गर्छन्– बाबा हामी पवित्र नरहेसम्म हजुरको पासमा कसरी आउन सक्छौं। अवश्य नै श्रीमतमा चलेर श्रेष्ठ बन्छौ। सत्ययुगमा त बन्ने छैनौ। अवश्य नै कलियुगमा नै बन्छौ। कलियुगको अन्त्य र सत्ययुग आदिको संगम समयमा नै बाबा आएर बच्चाहरूलाई स्वर्गको वर्सा दिनुहुन्छ। भारतवर्षको नाम धेरै प्रख्यात छ। भारतवर्ष नै सचखण्ड र झूटखण्ड बन्छ। सत्ययुगमा अरू खण्ड हुँदैनन्। अरू सबै खण्ड विनाशी छन्। यो हो अविनाशी खण्ड, किनभने अविनाशी बाबा फेरि आउनु भएको छ। धर्म स्थापनाको कार्य जसरी भएको छ कल्प पछि फेरि त्यस्तै चल्ने छ। बाबाले कति वर्सा दिनुहुन्छ! परमप्रिय बाबा हुनुहुन्छ नि। गृहस्थ व्यवहारमा रहेर तिमी प्रवृत्ति मार्गकाहरूलाई पवित्र अवश्य बन्नु छ। संन्यासीहरूको, निवृत्ति मार्गवालाहरूको धर्म नै अलग छ। हुन त अरू अलग-अलग अनेक धर्म छन्, तिनीहरू स्वर्गमा आउँदैनन्। जो हाम्रो धर्मका अरू धर्ममा गएका छन् तिनीहरू नै निक्लने छन्। अब तिमीलाई कति ज्ञान मिलेको छ, तिम्रो तेस्रो नेत्र खुलेको छ। तिमी त्रिकालदर्शी बनिरहेका छौ। तिमी ब्राह्मणहरू बाहेक अरू कुनै पनि मनुष्य-मात्र त्रिकालदर्शी बन्दैनन्। देवताहरू पनि त्रिकालदर्शी हुँदैनन्। बाबा भन्नुहुन्छ– तिमीलाई तेस्रो नेत्रले सजाएर सक्षम बनाउँछु।

तिमी बच्चाहरूलाई थाहा छ– अब हाम्रो तेस्रो नेत्र खुलिरहेको छ। जसरी बाबामा सारा सृष्टिको आदि-मध्य-अन्त्यको ज्ञान छ त्यसैगरी हामी जो उहाँका बच्चा छौं हामीलाई पनि बाबाद्वारा ज्ञान मिलेको छ। अर्थात् हामी मास्टर ज्ञान सागर बनिरहेका छौं। अरू कसैलाई पनि मास्टर ज्ञान सागर भन्न सकिदैन। तिमीलाई पनि ज्ञान सागर भन्न मिल्दैन, तिमी ज्ञान नदीहरू हौ। बाँकी यस्तो होइन– अर्जुनले तीर हानेर गंगा निक्लिन्। न त गाईको मुखबाट पानी नै निस्किन्छ। त्यहाँ गंगा कहाँबाट आउँछ। कहाँ तिमी दुई हात भएका कहाँ जगत अम्बालाई ४-६ हातहरू भएको देखाउँछन्। तिमी बच्चाहरूलाई धेरै कुरा सम्झाउनु पर्छ। कति बच्चाहरू भन्छन्– बाबाको याद रहँदैन, आफूलाई आत्मा सम्झदैनन्, घरी-घरी भुल्छन्। बाबालाई याद गर्दैनौ भने वर्सा कसरी मिल्छ। बाबा भन्नुहुन्छ– निरन्तर मलाई याद गऱ्यौ भने योगबलबाट तिम्रो विकर्म विनाश हुन्छ। याद गरेनौ भने मम्मा-बाबाको तख्त-नशीन कसरी बन्छौ। त्यस्तालाई कपूत भनिन्छ।

सपूत बच्चाहरूले त बाबालाई निरन्तर याद गर्ने खुब पुरुषार्थ गरिरहन्छन्। अन्त्यसम्म गर्नु नै छ। बाबालाई जति याद गर्छौं त्यति तिम्रो कमाइ हुन्छ। आफ्नो चार्ट राख। जो ओटे सो अर्जुन। उनीहरूलाई नै वारिस भनिन्छ। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे रूहानी बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सार:–

१) ईश्वरीय मतमा चलेर एक अर्कालाई सुख दिनु छ। कसैलाई पनि दु:ख दिनु हुँदैन। बाबा समान सुखदाता बन्नु छ।

२) यो शरीरबाट मोह निकालेर नष्टोमोहा बन्नु छ। सपूत बच्चा बनेर निरन्तर बाबालाई याद गर्ने पुरुषार्थ गर्नु छ।

वरदान:– सबैथोक बाबालाई अर्पण गरेर संगमयुगी बादशाहको अनुभव गर्ने अविनाशी राजतिलक अधिकारी भव

आजकलको बादशाह या त धन दान गर्नाले मिल्छ या भोटले मिल्छ तर तिमी बच्चाहरूलाई स्वयं बाबाले राजतिलक दिनुभयो। बेपर्बाह बादशाह– यो कति राम्रो स्थिति हो। जब सबैथोक बाबालाई अर्पण गरिदियौ भने पर्बाह कसलाई हुन्छ? बाबालाई। तर यस्तो होइन– थोरै थोरै आफ्नो अधिकारलाई वा मनमतलाई लुकाएर राखिएको होस्। यदि श्रीमत अनुसार छ भने बाबामा अर्पित छ। यस्ता सच्चा दिलले सबैथोक बाबालाई अर्पण गर्नेवाला डबल लाइट, अविनाशी राजतिलकको अधिकारी बन्छन्।

स्लोगन:– एक-एक वाक्य महावाक्य होस्, कुनै पनि बोली व्यर्थ नजाओस् तब भनिन्छ मास्टर सतगुरु।